

Arrest

nr. 204 110 van 22 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 22 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 december 2017 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2016 dient de verzoekende partij, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Kampala (Oeganda) een aanvraag in voor een visum met het oog op gezinshereniging met haar Somalische echtgenote, mevrouw F.O.M., die in België het statuut van subsidiair beschermde heeft sinds 30 juni 2016.

Op 2 augustus 2017 vraagt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie het advies van het parket van de procureur des Konings in verband met het in Somalië afgesloten huwelijk tussen de verzoekende partij en mevrouw F.O.M..

Eveneens op 2 augustus 2017 wordt de behandelingstermijn van de visumaanvraag voor de eerste maal verlengd met 3 maand (9 + 3 maand) overeenkomstig artikel 12bis, § 2, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De diensten van de verwerende partij verwijzen naar deze bepaling en wijzen erop dat het advies van de procureur des Konings werd gevraagd over de geldigheid van het huwelijk.

Op 29 november 2017 wordt de termijn een laatste keer met 3 maanden verlengd (9 + 3 + 3 maand, tot en met 9 maart 2018) omwille van het nog lopende onderzoek omtrent het huwelijk bij het parket.

Op 4 december 2017 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake de aflevering van het visum gezinshereniging omdat hij vaststelt dat het in Somalië afgesloten huwelijk er niet op is gericht om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

Op 12 december 2017, met kennisgeving op 22 december 2017, weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de afgifte van een visum met het oog op gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10bis, § 2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

*Overwegende dat op datum van 09/12/2016 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van S.A.A. (...) "(...)/1991 van Somalische nationaliteit, om de echtgenote in België, O.M.F. (...) °1996, van Somalische nationaliteit te vervoegen;
Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 16/07/2015 werd afgesloten.*

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn:

- betrokkenen zouden elkaar kennen sinds hun kindertijd*
- huwelijk op 16/07/2015; de vrouw verliet het land in september 2015 kort na het huwelijk.*
- de man zag haar echter niet meer terug sinds 25/07/2015, de dag dat ze beiden werden gearresteerd*

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 02/08/2017 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 05/07/2017 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen:

- het huwelijk was niet voorzien maar diende om er voor te zorgen dat de vrouw niet met een strijder van Al Shabaab diende te trouwen
- er is een beperkte (beweerde) samenwoning na het huwelijk (amper 6 dagen). De vrouw is dan moeten vertrekken zonder haar echtgenoot. De man nam met haar contact op via haar grootmoeder, zelf stelt ze geen pogingen te hebben gedaan om met haar man in contact te komen. Op zich is dat el een vreemd gegeven als betrokkenen een duurzame levensgemeenschap zouden hebben: men vertrekt zonder mekaar en neemt ook geen initiatief om de ander terug te vinden.
- ze hebben elkaar niet meer teruggezien sinds 2015
- de vrouw kan geen stukken voorleggen die aantonen dat er in de voorbije jaren contact is geweest tussen betrokkenen

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent. Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Waar de verwerende partij in haar nota vraagt "kosten als naar recht", wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel in de synthesememorie voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 12bis, §2 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

"11.1. Eerste middel

Schending van artikel 12bis, §2 Vreemdelingenwet

Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting

11.1.1. De aanvraag werd ingediend op 9 december 2016.

De bestreden beslissing werd genomen op 12 december 2017, méér dan 11 maanden later.

Artikel 12bis, §2 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§2. (...)

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste T href="#t"6 negen maanden1" href="#t"6 volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en f href=m#t"5 ter kennis gebracht1" href="#t"5. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier. (...)

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van f /iref="#r6 negen maanden]" href="#t"6 volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd

werd overeenkomstig het [" href="#"4 vijfde lid]" href="#"4> moet de toelating tot verblijfverstrekt worden.

11.1.2. De thans bestreden beslissing werd genomen méér dan 11 maanden na de indiening van de aanvraag.

De verzoekende partij kreeg geen met redenen omklede beslissing gedurende de onderzoekstermijn, die expliciet aangaf waarom de termijn verlengd zou moeten worden.

Indien het administratief dossier al een dergelijke beslissing zou bevatten, dient te worden vastgesteld dat deze niet aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

In de mate dat artikel 12bis, §2, 2de lid VW niet zou zijn geschonden, dient te worden vastgesteld dat artikel 12bis, §2, 4de lid VW werd geschonden.

Aldus had de machtiging tot verblijf, conform artikel 12bis, §2, lid 5 VW moeten worden verstrekt en is de thans bestreden beslissing manifest in strijd met artikel 12bis, §2 VW, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting."

3.1.2. In een tweede middel in de synthesesmemorie voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 10 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

"11.2.1. Vooreerst wenst de verzoekende partij te benadrukken dat de weigering tot erkenning van de huwelijksakte van de verzoekende partij een bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken betreft.

Bijgevolg is dit geenszins de bedoeling van onderhavig beroep.

Wel is het zo dat de Raad de motieven, die aan de visumweigering ten grondslag liggen, kan toetsen conform de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting, tevens begrepen in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan van de motieven kennis nemen en oordelen of deze pertinent en draagkrachtig zijn, zonder zich aldus uit te spreken over de erkenning van het huwelijk - wat zoals voormeld aan de burgerlijke rechtbanken toekomt.

Mocht uw Raad immers de rechtsgeldigheid van de motieven niet aan een marginale toetsing zou kunnen onderwerpen, dan zou er immers een juridisch vacuüm dreigen te ontstaan, dat tevens ertoe zou leiden dat artikel 8 EVRM zinledig wordt.

Dit kan uiteraard niet.

11.2.2. De bestreden beslissing baseert zich op een advies van de heer procureur des Konings, dat zich op volgende elementen baseert om van een "schijnhuwelijk" gewag te maken:

- het huwelijk was niet voorzien maar diende om er voor te zorgen dat de vrouw niet met een strijder van Al Shabaab diende te trouwen

- er is een beperkte (beweerde) samenwoning na het huwelijk (amper 6 dagen). De vrouw is dan moeten vertrekken zonder haar echtgenoot. De man nam met haar contact op via haar grootmoeder, zelf stelt ze geen pogingen te hebben gedaan om met haar man in contact te komen. Op zich is dat el een vreemd gegeven als betrokkenen een duurzame levensgemeenschap zouden hebben: men vertrekt zonder mekaar en neemt ook geen initiatief om de ander terug te vinden.

- ze hebben elkaar niet meer teruggezien sinds 2015

Het is de verwerende partij misschien ontgaan dat de echtgenote van verzoekende partij als vluchteling in België werd erkend. Haar vluchtmotieven werden oprecht bevonden.

11.2.3. De beperkte samenwoning valt aldus niet aan betrokkenen te wijten, doch wel aan de omstandigheden.

Het feit dat het huwelijk vlak voor de vlucht plaatsvond eveneens.

Verwerende partij verliest bovendien uit het oog dat de verzoekende partij tevens het dorp verlaten had. De echtgenoten wisten dus niet van elkaar waar ze waren.

Dat ze elkaar hebben teruggevonden is te danken aan de grootmoeder van de echtgenote van de verzoekende partij, die via de clanstructuur de verzoekende partij en haar echtgenote terug met elkaar in contact kon brengen.

Dat de verwerende partij bij haar analyse compleet abstractie maakt van de penibele omstandigheden waarin de verzoekende partij en haar echtgenote zich bevonden (omstandigheden die door het CGVS werden erkend als zijnde waarachtige vluchtmotieven) is ronduit stuitend en een overheidsinstantie onwaardig! Het getuigt immers van een manifeste onwil om ook maar het minste inlevingsvermogen aan de dag te leggen en zorgt er op zich al voor dat de gemaakte analyse allesbehalve op deugdelijke en

pertinente motieven berust - hoe kan men nu de huwelijksband correct nagaan als men hiermee weigert op een serieuze manier rekening te houden?!

Van de contacten nadien werd geen enkel bewijs gevraagd...

Bovendien valt tevens de beperktheid van de argumenten om de huwelijksband te ontkrachten op.

Aldus dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven en de materiële motiveringsverplichting (in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht) en artikel 10 VW manifest werden geschonden!

11.2.4. Maar er is meer.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

11.2.5. Verwerende partij heeft in casu een positieve verplichting om verzoekende partij en haar stiefmoeder een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak.

Zoals voormeld heeft de verwerende partij niet op basis van deugdelijke motieven aangetoond dat er in casu geen sprake van een beschermenswaardige familieband zou zijn die door de verwerende partij kan worden geverifieerd.

Uit het voorgaande blijkt immers dat deze huwelijksband ten onrechte wordt ontkracht.

Aldus blijkt er evenmin nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid die verzoekende partij en haar echtgenote redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten (ze trekt immers de huwelijksband zelf in twijfel en stopt daar met elke verdere analyse).

Integendeel, de verwerende partij lijkt zich louter verdiept te hebben in het zoeken naar bijkomende tekortkomingen - op basis van futiliteiten en misverstanden wordt de huwelijksband hier in twijfel getrokken.

11.2.6. De Raad heeft nochtans in het verleden reeds herhaaldelijk gehamerd op de waarde van artikel 8 EVRM; een bepaling van internationaal recht die zich niet laat kortwieken door pietluttigheden.

-cf. RvV 184 385 dd. 27 maart 2017

In zoverre verweerder in de nota wijst op het gehoorverslag van 7 november 2014 van de heer A. N. S. bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit blijkt dat deze, hoewel hij reeds minstens sedert december 2012 in België verblijft, geen stappen had ondernomen om het contact met zijn familie te herstellen en hij dit pas de laatste vijf maanden had gedaan, merkt de Raad op dat verweerder - afgezien van het gestelde dat er twijfels zijn over de werkelijke identiteit van de aanvrager, waarvan reeds werd vastgesteld dat deze twijfels onvoldoende gesubstantieerd waren om in rechte te kunnen gelden - voor het overige in zijn beslissing geen argumenten naar voor bracht dat van een beschermenswaardig gezinsleven geen sprake zou zijn. Pas in de nota wordt dit argument voor het eerst aangebracht. De Raad stelt verder vast dat de heer A. N. S. in voormeld gehoor van 7 november 2014 ook de redenen heeft toegelicht waarom hij pas na enige tijd contact opnam met zijn familie in het herkomstland - met name nu hij bij aankomst in België alle nummers kwijt was, hij aanvankelijk geen goed contact had met de Somalische gemeenschap, hij van zodra hij kennis maakte met een man van zijn stam via hem contact zocht met zijn familieleden en in de Somalische gemeenschap enkel kan worden vertrouwd op mensen van de eigen clan - en verweerder nalaat hierop in te gaan of aan te geven dat deze redenen dan niet overtuigend zijn. Artikel 8 van het EVRM vereist een zorgvuldig onderzoek naar alle relevante feiten en omstandigheden, zo niet is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

De Raad stelt vast dat in de huidige stand van het geding niet blijkt dat er voldoende concrete argumenten voorliggen om te twifelen aan het werkelijk en oprecht karakter van het voorliggende huwelijk, derwijze dat een beschermenswaardig gezinsleven dient te worden aangenomen, te meer nu verzoekers verklaringen, gelet op zijn erkenning als vluchteling, een zekere geloofwaardigheid moeten worden toegedicht en het niet is betwist dat er twee kinderen uit het huwelijk waren geboren die evenwel zijn omgekomen.

Vraag rijst vervolgens of het bestuur bij de beoordeling van een visumaanvraag houdende gezinshereniging met een België erkend vluchteling, vaststellende dat een (niet-frauduleus) uittreksel uit het strafregister of gelijkwaardig document ontbreekt, nog een eigen belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM dient door te voeren.

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.”

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot beide oorspronkelijke middelen zoals geformuleerd in het verzoekschrift het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet en op een schending van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsplicht. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden geacht wordt. Deze middelen worden samen besproken. De verzoekende partij stelt dat de wettelijke beslissingstermijn van negen maanden overschreden werd zodat de verwerende partij verplicht was om het visum af te leveren. De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de verzoekende partij voorbij gaat aan het gegeven dat de beslissingstermijn op 29 november 2017 verlengd werd wegens administratief onderzoek van het parket. Ook op 2 augustus 2017 gebeurde dit reeds. Dit is in overeenstemming met artikel 12bis, § 2, 5de lid van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: “In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.” In casu werd de termijn verlengd wegens het onderzoek naar het huwelijk, in overeenstemming met voormeld wetsartikel. Er werd duidelijk aangegeven om welke reden de termijn verlengd werd. De visumaanvraag werd ingediend op 9 december 2016, de diplomatieke koffer werd ontvangen op 9 januari 2017. Er werd overigens een herinnering gestuurd aan het parket in dit kader. Bovendien, zelfs al ligt er geen bewijs voor van de kennisgeving van deze beslissing, hiervoor is geen sanctie voorzien. Dit werd bevestigd in het arrest van uw Raad nr. 195 534 dd. 24 november 2017. “De Raad merkt op dat de vraag of de beslissing tot uitstel van 9 mei 2017 al dan niet behoorlijk aan de verzoekende partij ter kennis is gebracht, geen afbreuk doet aan het voormelde (cf. RvS 11 januari 2013, nr. 222.014). Er is hiervoor immers geen uitdrukkelijke sanctie voorzien in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. De kennisgeving van beslissingen is volgens een algemeen principe van administratief recht van belang in het kader van het bepalen van de datum waarop de beroepstermijn een aanvang neemt. Een eventueel gebrek aan betekening heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissingen zelf.” De verwerende partij acht het eerste middel derhalve ongegrond.

De verwerende partij werpt de onontvankelijkheid op van een onderdeel van het middel van de verzoekende partij op. Wanneer de verzoekende partij een middel opwerpt dient deze laatste niet enkel de beweerdelijke geschonden regel te preciseren, maar tevens aangeven waarin deze regel geschonden zou zijn. In onderhavig geval laat verzoekende partij na uiteen te zetten waarin de bestreden beslissing artikel 10 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. De verwerende partij laat gelden dat de verzoekende partij zich tot de bevoegde rechtbank dient te wenden om de weigering tot erkenning van de huwelijksakte te betwisten. Zo oordeelde Uw Raad bij arrest nr. 188 907 van 26 juni 2017 kort en bondig als volgt: “Le Code de droit international privé prévoit, en ses articles 23 et 27, qu'un recours peut être introduit devant le Tribunal de première instance contre toute décision de refus de reconnaître un acte étranger. Or, conformément aux règles de répartition des compétences entre les cours et tribunaux et les juridictions administratives, prévues aux articles 144 à 146 de la Constitution, le Conseil du Contentieux des Etrangers, dont la compétence est déterminée par l'article 39/1 de la loi du 15 décembre 1980, n'est pas compétent lorsqu'un recours contre une décision administrative est ouvert auprès des cours et tribunaux. Par conséquent, le Conseil est incompétent pour connaître le recours en ce qu'il vise uniquement le motif de la décision portant sur le refus de reconnaissance du mariage de la requérante.” Ook bij arrest nr. 197 954 van 15 januari 2018 ging uw Raad over tot deze vaststelling: “Dienaangaande merkt de Raad op dat zijn rechtsmacht overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen anderzijds, is uitgesloten in deze materie. De wetgever heeft dienaangaande een beroep opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitspreekt over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte op zich door de gemachtigde, noch over de vraag of thans een schijnhuwelijk voorligt of

niet daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, §1, vierde lid van het WIPR openstaat bij de familierechtbank” De verzoekende partij erkent zelf dat de weigering tot erkenning van een huwelijksakte een bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken betreft, maar werpt op dat indien Uw Raad zich niet kan uitspreken over de weigering tot erkenning van de huwelijksakte van de verzoekende partij er een schending van artikel 8 EVRM dreigt. De verzoekende partij gaat in deze voorbij aan het feit dat er wel degelijk rechtsmiddelen voorhanden zijn tegen de weigering tot erkenning van de huwelijksakte en bijgevolg geen schending van artikel 8 EVRM dreigt. De verzoekende partij werpt op dat de echtgenote van de verzoekende partij erkend vluchteling is. Dit feit doet geen afbreuk aan het voorgaande. De verwerende partij wenst te benadrukken dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de Raad enkel bevoegd is na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. In antwoord op de in het middel ontwikkelde kritiek over de inhoud van de motivering en betreffende de materiële motiveringsplicht, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde geheel terecht heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat omstandig, in feite en in rechte, gemotiveerd werd waarom de erkenning van de voorgelegde huwelijksakte geweigerd wordt. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk naar artikel 27, 18 en 21 van het wetboek internationaal privaatrecht en ook artikel 146bis van het Burgerlijk wetboek verwezen. Er worden verscheidene elementen aangehaald die er op wijzen dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, wat onverenigbaar is met de openbare orde. De bestreden beslissing bevat in dit verband volgende overwegingen: “Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 16/07/2015 werd afgesloten. Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21; Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht; Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde; Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneerbuit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde; Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde; Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn: - betrokkenen zouden elkaar kennen sinds hun kindertijd - huwelijk op 16/07/2015; de vrouw verliet het land in september 2015 kort na het huwelijk. - de man zag haar echter niet meer terug sinds 25/07/2015, de dag dat ze beiden werden gearresteerd In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 02/08/2017 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk. In zijn advies van 05/07/2017 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen: - het huwelijk was niet voorzien maar diende om er voor te zorgen dat de vrouw niet met een strijder van Al Shabaab diende te trouwen - er is een beperkte (beweerde) samenwoning na het huwelijk (amper 6 dagen). De vrouw is dan moeten vertrekken zonder haar echtgenoot. De man nam met haar contact op via haar grootmoeder, zelf stelt ze geen pogingen te hebben gedaan om met haar man in contact te komen. Op zich is dat el een vreemd gegeven als betrokkenen een duurzame levensgemeenschap zouden hebben: men vertrekt zonder mekaar en neemt ook geen initiatief om de ander terug te vinden. - ze hebben elkaar niet meer teruggezien sinds 2015 -de vrouw kan geen stukken voorleggen die aantonen dat er in de voorbije jaren contact is geweest tussen betrokkenen In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).”

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed. Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt uiteraard geen grond tot nietigverklaring uit. Het dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij het bestaan van een huwelijk dient te bewijzen om zich te kunnen beroepen op artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft terecht geoordeeld dat het voorgelegde document niet kan worden weerhouden als een bewijs voor de huwelijksband, daar de geboortedatum van de echtgenoot van verzoekende partij niet vaststaat. Het gegeven dat de huwelijksakte niet weerhouden kan worden als bewijs van de huwelijksband, is een determinerend en terecht motief tot weigering van het visum gezinshereniging. Het komt overigens aan de verzoekende partij toe om haar dossier te actualiseren. Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het is de aanvrager die het bestuur in kennis moet stellen van alle hiertoe relevant geachte gegevens. In tegenstelling tot wat de verzoekster lijkt voor te houden, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen. De verzoekende partij kan haar eigen nalatigheid niet aan de verwerende partij verwijten. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt geenszins in dat het bestuur er toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing haar gezinsleven met haar echtgenote miskent en hindert. De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat verweerder niet inziet hoe deze beslissing een schending van artikel 8 EVRM tot gevolg zou kunnen hebben. "Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn." (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012) Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig de schending van artikel 8 EVRM invoeren. Het is dan ook ten overvloede dat verweerder nog laat gelden dat het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of gezinsleven het bestaan van een privé- en/of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM veronderstelt. In de bestreden beslissing werd uitvoerig gemotiveerd dat het huwelijk een schijnhuwelijk betreft met als gevolg dat er ook geen werkelijk gezinsleven bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon in de zin van artikel 8 EVRM. Een schending van de door verzoekende partij aangehaalde bepalingen komt de verwerende partij ongegrond voor."

3.3.1. Nazicht van de materiële motivering vergt een onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 12bis, § 2, van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

Artikel 12bis, § 2, derde, vijfde en zesde lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...) De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier. (...) In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager. Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden."

De verzoekende partij haalt aan dat er geen bewijs voorligt van de beslissing tot verlenging van de termijn met drie maanden, terwijl de bestreden beslissing meer dan 11 maanden na het indienen van de visumaanvraag zou zijn genomen. Minstens werd deze beslissing tot verlenging van de termijn niet aan haar ter kennis gebracht.

De verzoekende partij gaat echter voorbij aan de stukken van het administratief dossier. Na het indienen van de visumaanvraag op 9 december 2016 vraagt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 2 augustus 2017 het advies van het parket van de procureur des Konings in verband met het in Somalië afgesloten huwelijk tussen de verzoekende partij en mevrouw F.O.M..

Eveneens op 2 augustus 2017 wordt de behandelingstermijn van de visumaanvraag voor de eerste maal verlengd met 3 maand (9 + 3 maand) overeenkomstig artikel 12bis, § 2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet. De diensten van de verwerende partij verwijzen in het formulier getiteld: "*Formulaire de décision regroupement familial*" naar deze bepaling en wijzen erop dat het advies van de procureur des Konings werd gevraagd over de geldigheid van het huwelijk. Onder de hoofding: "*Motivation*" in dit formulier, wordt nog gesteld dat de aanvrager van het visum op de hoogte dient te worden gesteld van deze beslissing.

Op 29 november 2017 wordt de termijn een laatste keer met 3 maanden verlengd (9 + 3 + 3 maand, tot en met 9 maart 2018) wegens het lopend onderzoek bij het parket.

Op 4 december 2017 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake de aflevering van het visum gezinshereniging omdat hij vaststelt dat het in Somalië afgesloten huwelijk er niet op is gericht om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

Op 12 december 2017, met kennisgeving op 22 december 2017, weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de afgifte van een visum met het oog op gezinshereniging.

Derhalve beschikte de verwerende partij conform artikel 12bis, § 2, laatste lid, van de vreemdelingenwet over een behandelingstermijn van 15 maanden te rekenen vanaf de indiening van de visumaanvraag op 9 december 2016 (9+3+3 maanden), en is de bestreden beslissing binnen deze termijn getroffen en ter kennis gebracht aan de verzoekende partij. Een beslissing tot uitstel mag slechts worden getroffen binnen de negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag voor het visum werd ingediend, eventueel reeds verlengd met twee maal 3 maanden. Deze voorwaarde wordt vervuld. Daarnaast geldt als enige voorwaarde dat het uitstel slechts mag worden bepaald omwille van "*bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°*" en dat de beslissing op dat vlak moet worden gemotiveerd (cf. RVS 11 januari 2013, nr. 222.014). Dat de beslissing tot uitstel uitstaans heeft met "*een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°*" en dat de beslissing tot verlenging van de behandelingstermijn in die zin werd gemotiveerd, wordt door de verzoekende partij op zich niet betwist. Zoals aangegeven, voert de verzoekende partij dienaangaande enkel aan dat de gemachtigde geen bewijs heeft geleverd van het feit dat een dergelijke beslissing effectief werd genomen of haar ter kennis werd gebracht, hetgeen niet te rijmen valt met de stukken die zich in het administratief dossier bevinden. De Raad merkt op dat de vraag of de beslissingen tot uitstel al dan niet behoorlijk aan de verzoekende partij ter kennis zijn gebracht, geen afbreuk doet aan het voormelde (cf. RvS 11 januari 2013, nr. 222.014). Er is hiervoor immers geen uitdrukkelijke sanctie voorzien in artikel 12bis, § 2, van de vreemdelingenwet. De kennisgeving van beslissingen is volgens een algemeen principe van administratief recht van belang in het kader van het bepalen van de datum waarop de beroepstermijn een aanvang neemt. Een eventueel gebrek aan betekening heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissingen zelf. De verwijzing naar het arrest nr. 186 642 van 9 mei 2017 is in casu niet dienstig daar de beslissing tot verlenging van de termijn geen beslissing is waarbij op individuele wijze een element van de juridische positie van een persoon wordt bepaald of gewijzigd.

De Raad stelt vast dat, gelet op de gemotiveerde beslissingen tot uitstel, door de verwerende partij getroffen op 2 augustus 2017 en 29 november 2017 – dit is binnen de termijn van respectievelijk 9 maanden en 9 +3 maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend –, zij conform het gestelde in artikel 12bis, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet beschikte over een behandelingstermijn van 15 maanden te rekenen vanaf het ogenblik van het indienen van de visumaanvraag, zijnde vanaf 9 december 2016. In casu werd de bestreden beslissing getroffen op 12 december 2017 en betekend op 22 december 2017, dit is afgerond iets meer dan 12 maanden na het indienen van de visumaanvraag, wat derhalve tijdig is. Er kan dan ook geen schending worden vastgesteld van artikel 12bis, § 2, van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 12bis, § 2, van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De verzoekende partij legde ter staving van haar visumaanvraag in het kader van gezinshereniging een Somalische huwelijksakte betreffende het huwelijk gesloten met mevrouw F.O.M. op 16 juli 2015 voor. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij dit stuk heeft beschouwd als een buitenlandse authentieke akte waarop artikel 27 van het WIPR van toepassing is.

Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid."

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Elke overheid is bij de uitoefening van haar bevoegdheden gerechtigd niet alleen de echtheid van een buitenlandse authentieke akte te onderzoeken maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. Elke administratieve overheid kan dan desgevallend, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 21 van het WIPR betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

"De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast."

Hierbij vermag elke administratieve overheid te onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I 'Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan' van het Burgerlijk Wetboek, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, Beginselen van Belgisch Privaatrecht, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510) teneinde na te gaan of het huwelijk conform is met de openbare orde.

Elke administratieve overheid is dus bevoegd om de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte te toetsen aan artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie “*van minstens één van de echtgenoten*” kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

De Raad merkt ten slotte op dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde familierechtbank. De Raad spreekt zich in casu niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van een buitenlandse akte op zich door de verwerende partij, noch over de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte. De verzoekende partij geeft overigens in haar middel aan dat het geenszins haar bedoeling is een uitspraak te bekomen omtrent de weigering tot erkenning van de huwelijksakte, nu dit tot de bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken behoort.

Het voorgaande neemt niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de visumweigering en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van het gevraagde visum afdoende is om het gevraagde visum te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

De Raad stelt vast dat in de motivering van de bestreden beslissing, wat betreft de beslissing tot weigering van de visumaanvraag, wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet waarbij de verwerende partij stelt dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op deze wetsbepaling.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook een feitelijke motivering, namelijk dat het gevraagde visum lang verblijf in het kader van gezinshereniging wordt geweigerd omdat de gemachtigde “*het huwelijk in kwestie [weigert] te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging open*”.

Wat betreft de niet-erkenning van het huwelijk, blijkt uit de bestreden beslissing – in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert – dat de verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de rechtsgeldigheid van de buitenlandse huwelijksakte op grond van artikel 27 van het WIPR en dit in samenhang met de artikelen 18 en 21 van het WIPR en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. De Raad wijst er nogmaals op dat elke administratieve overheid bevoegd is om de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte te toetsen aan artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek en, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, kan beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

In voorliggende zaak weigert de gemachtigde om het huwelijk te erkennen omdat uit het onderzoek blijkt dat het huwelijk kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel, hetgeen strijdig is met de Belgische openbare orde. Hierbij wordt in de eerste plaats verwezen naar elementen die blijken uit het administratief dossier. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat de verwerende partij, in het licht van de verschillende elementen die werden vastgesteld op 2 augustus 2017 besliste om het advies te vragen van de procureur des Konings. Vervolgens wordt verwezen naar elementen uit het negatief advies van de bevoegde procureur des Konings van 4 december 2017 (de bestreden beslissing vermeldt verkeerdelijk 5 juli 2017).

Op grond van deze gegevens komt de verwerende partij tot de vaststelling dat de erkenning van desbetreffend huwelijk, dat kennelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel, zou leiden tot

een resultaat dat onverenigbaar is met de Belgische openbare orde. Om die reden kan verzoekende partij zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet om een visum te doen afleveren met het oog op gezinshereniging met mevrouw F.O.M..

Uit de bestreden visumweigering blijkt derhalve dat de verwerende partij alle pertinente gegevens is nagegaan die zij noodzakelijk acht in het licht van de visumaanvraag. Zij is namelijk nagegaan of de verzoekende partij voldoet aan artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet waarbij zij, bij de uitoefening van deze bevoegdheid, de rechtsgeldigheid van de voorgelegde Somalische huwelijksakte heeft onderzocht overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. De verwerende partij geeft een uitgebreide feitelijke motivering waarin duidelijk wordt aangegeven waarom zij de mening is toegedaan dat de erkenning van desbetreffend huwelijk, dat kennelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische openbare orde en waarom bijgevolg verzoekende partij het visum gezinshereniging dient te worden geweigerd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motieven haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt verder vast dat de bestreden visumweigering op afdoende wijze wordt onderbouwd door de vaststelling dat de erkenning van desbetreffend huwelijk, dat kennelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, zou leiden tot een resultaat dat onverenigbaar is met de Belgische openbare orde, derwijze dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet om het gevraagde visum te verkrijgen.

In zoverre de verzoekende partij ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij, in het licht van het vastgestelde schijnhuwelijk, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet om een visum te verkrijgen met het oog op gezinshereniging, met miskennis van de artikelen 21 en 27 van het WIPR, van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek en van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist verder in wezen dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Zij zet in haar synthesememorie verschillende redenen uiteen om aan te tonen dat de verschillende elementen waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd om tot deze vaststelling te komen ofwel onjuist zijn, ofwel loutere veronderstellingen en vermoedens betreffen die kennelijk niet volstaan om in redelijkheid aan te tonen dat de intentie van minstens één van de partijen kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

De Raad stelt vast dat de inhoudelijke kritiek van verzoekende partij in wezen tot doel heeft om aan te tonen dat haar huwelijk met mevrouw F.O.M. wel degelijk is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. Uit haar betoog blijkt duidelijk dat verzoekende partij in essentie de vaststelling van de verwerende partij van het bestaan van een schijnhuwelijk en de daaruit volgende weigering tot erkenning van de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte betwist.

De Raad herinnert eraan dat nagaan of er geen sprake is van onverenigbaarheid met de openbare orde onderdeel uitmaakt van de inhoudelijke controle naar de rechtsgeldigheid van buitenlandse akten, zoals voorgeschreven door artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de verwerende partij onterecht de erkenning van de huwelijksakte heeft geweigerd op grond van artikel 21 van het WIPR met inachtneming van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, moet worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 199, 249 en 387). Wanneer de verwerende partij beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de

erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren op grond van artikel 21 van het WIPR met inachtneming van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, dan ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). In zoverre het middel ertoe zou strekken aan te tonen dat de verwerende partij in voorliggende zaak ten onrechte de huwelijksakte niet heeft erkend en het de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is dit middel gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat de Somalische huwelijksakte in België niet wordt erkend (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

Het feit dat de echtgenote van de verzoekende partij in België de subsidiaire beschermingsstatus – en niet de vluchtelingenstatus zoals de verzoekende partij verkeerdelijk voorhoudt – bekwam doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

De verzoekende partij betoogt dat haar aanvraag van een visum met het oog op gezinshereniging wordt geweigerd zonder dat een belangenafweging gebeurde in het licht van haar gezinsleven dat zij leidt met haar echtgenote. Zij stelt dat zij in haar tweede middel heeft aangetoond dat de verwerende partij ten onrechte heeft vastgesteld dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Zij meent dat de huwelijksband op basis van futiliteiten en misverstanden in twijfel wordt getrokken.

De Raad merkt op dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een gezinsleven dat beschermenswaardig is in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet dat een autonoom begrip is en dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden uitgelegd dat het een verplichting inhoudt voor Staten om een huwelijk ipso facto te erkennen (EHRM 2 november 2010, nr. 3976/05, Şerife Yiğit v. Turkije, par. 97-98 en 102). Het aangaan van een religieus huwelijk kan wel duiden op het bestaan van een gezinsleven indien er sprake is van een oprechte intentie om samen te wonen en op duurzame wijze een gezinsleven op te bouwen. Verder oordeelt het EHRM dat een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd (‘lawful and genuine marriage’, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven vormt dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM. Nu het (kerkelijk) huwelijk van de verzoekende partij met mevrouw F.O.M. niet wordt erkend omdat na onderzoek is vastgesteld dat de intentie van de verzoekende partij kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, is er dan ook geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij diende dan ook geen rekening te houden met en een belangenafweging te verrichten omtrent dit (vermeende) gezinsleven.

Met betrekking tot het privéleven worden geen andere elementen aangevoerd.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig nu deze geen precedentenwerking kent.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij roept ten slotte de schending in van artikel 10 van de vreemdelingenwet in de hoofding van haar middel. De Raad stelt vast dat zij echter op geen enkele wijze toelicht waarom zij van

oordeel is dat deze bepaling wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69§1,4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU